

SZEMLE

Zalán Tibor

EZÜST SZARKOFÁG

Mostan Babits Mihályról álmodom

Ezüst egekből ezüst havak
ezüst torokban fuldokló szavak
ezüst felhők közt ezüst angyal
énekel s mered rám sebzett arccal

Ezüst fák alatt ezüst padon
ezüst árnyék ring válladon hagyom
arrébb szerelmespár ezüstben
főni készül feneketlen üstben

Ezüst tornyok közt ezüst nap ég
ezüst volt szemedben szerettünk még
ezüst lepedőn ezüst gyönyör
törte gerinced s az ezüst kövön

ezüst bogarak másztak szerte
ezüst zokogás csöndjük fölverte
riadtan fordult ezüst égre
apró lábuk de nem volt még vége

ezüst nyálad vállamra csorrant
feküdtem ezüstbe mártva holtan
Ezüst homályban ablak perceg
ezüstbe ringatnak minden percet

ezüst pálcával intett zenék
s ezüsttel vont be minket a penész
bár ezt akkor nem vettük észre
átjárt a lét ezüst szélverése

húsunkon és csontjainkon át
ontja az ezüst ég ezüst havát
verejtékes kitárt testünkre
Ezüst szádban a kispárna csücske

halkan sikongat hogy harapod
ezüst vonalak rajza alakod
gubancolódnak ezüst kotta
hangjegyeire írt szólamokra

Nyár volt vagy tél vagy ezüst havak
szántották szét mi a tájból maradt
törött horizont ezüst romján
akkor süllyedt el egy ezüst ország

ahonnan vagy ahová éppen
készültünk s még ott vagyunk a képen
melynek ezüst keretét adja
elmerült múltunk pergő salakja

Hát hontalanul hajléktalan
bolyongtunk A földben ezüst fa van
lefelé nő bele a földbe
és égbe hull föl ezüst gyümölcse

mondtdad De nem ültünk le ezüst
lombja alá s az alkonyati füst
elmosta tovaringó hátad
és én csak nézek bután utánad

s nem kérdem hová mégy örökre
kapaszkodom az ezüst rögökbe
földbe növő fa gyökerébe
a halál görcsös ezüst kezébe

Ezüst felhők közt ezüst angyal
mered rám némán megsebzett arccal
ekkorra nekem ez se számít
ezüst havakban fojtódom állig

s úgy csapkod homlokon a hiány
mint ezüst függöny ezüst éjszakán
Arcom ezüst maszk szívem megáll
kimerevedett ezüst karnevál

hátrébb ezüst gondolák állnak
s átderengnek ha vége a bálnak
ezüst semmi homloka mögé
mert végül mindig minden az övé

horizonton elmerült ország
fák a földben melyek égben hozzák
ezüst gyümölcse és a kövek
melyeken ezüst bogár gyűjtöget

halált magába és a tornyok
ezüst lepedék párnán a foltok
maszk és víz hajó ezüst homály
az egész hangos béna karnevál

mind a homloka mögé dereng
s szarkofágot dermeszt föl a csend

Kortárs, 2008/9.

(Zalán Tibor 1954-ben született Szolnokon. Verset, prózát és drámát egyaránt ír. József Attila-díjas.)